

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., v právní věci žalobce **M. O.**, bytem B. u K. 276, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2014, č. j. KUOK 112357/2014, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, Odboru agendy řidičů a motorových vozidel, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 11. 2014, č. j. SMOL/234313/2014/OARMV/DPD/Reg, jímž správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 s přihlédnutím

k ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), včetně povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, za spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky V., registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když neustanovený řidič vozidla žalobce porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 30. 9. 2013 v době od 12:25 hodin do 12:40 hodin v Olomouci na ulici Akademická neoprávněně zastavil a stál s tímto motorovým vozidlem mimo vyznačené parkoviště v úseku platnosti svislého dopravního značení č. IP 25a „Zóna“ se symbolem B 29 „Zákaz stání“, s dodatkovým textem „PO-PÁ 9:00 hodin, parkování povoleno na vyznačených plochách s parkovacím lístkem nebo krátkodobou parkovací kartou města Olomouce na dobu nejdéle 2 hod.“

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí a považuje ho za nezákonné, neboť dle jeho názoru nebyly naplněny podmínky pro projednání správního deliktu dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán totiž věc přestupku neodložil proto, že by nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nýbrž proto, že pachatel přestupku zemřel [§ 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“)]. Dle žalobce pak nebyly ani naplněny podmínky pro projednání správního deliktu dle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, když řízení o přestupku nemohlo být zastaveno, neboť nebylo ani zahájeno.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, když žalobce v podané žalobě uvádí skutečnosti, které jsou v rozporu se spisovým materiálem. Žalovaný zejména nesouhlasí s tvrzením žalobce, že řízení o přestupku nebylo zahájeno a proto nemohlo být ani zastaveno. Řízení o přestupku zahájeno bylo, a to vydáním příkazu dne 11. 12. 2013, č. j. SMOL/232848/2013/OARMV/PD/Tom, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odpor. Na základě toho bylo v řízení pokračováno a po projednání věci řízení rozhodnutím ze dne 21. 5. 2014, č. j. SMOL/110536/2014/OARMV/PD/Tom v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno. Žalovaný dále uvádí, že správní delikt provozovatele vozidla byl spolehlivě zjištěn a prokázán. Evidentním primárním úmyslem zákonodárce zakotveným v ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. S odvoláním na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 žalovaný připomíná, že je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Žalovaný uzavírá, že vlastnictví zavazuje, proto se žalobce nemůže tvářit jakoby se nic nestalo, když osobní vozidlo, jehož je provozovatelem, bylo objeveno v místě, kde podle zákona o silničním provozu být nesmí.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 30. 9. 2013 bylo Městskou policií Statutárního města Olomouce sepsáno oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti BESIP na pozemních komunikacích na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kdy bylo hlídkou městské policie zjištěno na ulici Akademická v době od 12:25 do 12:40 osobní motorové vozidlo, tov. zn. VW, RZ X, které stálo mimo vyznačené parkoviště v úseku platnosti svislého dopravního značení IP 25a – „Zóna“ se symbolem B 29 „Zákaz stání“, s dodatkovým textem „PO-PÁ 9:00 hodin, parkování povoleno na vyznačených plochách s parkovacím lístkem nebo krátkodobou parkovací kartou města Olomouce na dobu nejdéle 2 hod. Auto bylo dle fotodokumentace a úředního záznamu zajištěno technickým prostředkem k zabránění odjezdu vozidla (dále „TPZOV“). Podezřelý řidič – žalobce, který požádal dle úředního záznamu o demontáž (TPZOV), na dotaz přítomné policistky potvrdil, že s vozidlem přijel a zaparkoval jej, avšak následně se odmítl vyjádřit a oznámení podepsat a nesouhlasil s blokovým řízením.

Dne 11. 12. 2013 vydal správní orgán I. stupně příkaz, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce P. K. dne 27. 12. 2013 odpor. Správní orgán I. stupně opakovaně předvolal žalobce a jeho zmocněnce k ústním jednáním nařízeným na den 17. 2. 2014 a na den 10. 4. 2014, tito se k nařízeným jednáním v obou případech bez omluvy nedostavili. Správní orgán I. stupně vyslechl oba členy hlídky Městské policie. Dne 21. 5. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým řízení o shora vymezeném přestupku, jehož se měl dopustit žalobce, dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastavil, neboť skutek, o němž se vedlo řízení, nebylo obviněnému z přestupku prokázáno. Následně dne 25. 6. 2014 vydal správní orgán I. stupně výzvu, jíž žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na výzvu žalobce prostřednictvím nově zmocněné společnosti FLEET Control, s.r.o. reagoval sdělením ze dne 14. 7. 2014, že vozidlo řídil L. S., a uvedl jeho datum narození a adresu. Náhledem do Centrální evidence obyvatel správní orgán I. stupně zjistil, že žalobcem označený řidič dne 7. 7. 2014 zemřel. Dne 7. 10. 2014 proto vydal příkaz, jímž žalobci uložil pokutu 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 8. 10. 2014 odpor. Správní orgán I. stupně předvolal žalobce a jeho zmocněnce k ústnímu jednání nařízenému na den 5. 11. 2014, tito se však k jednání opět bez omluvy nedostavili. Dne 6. 11. 2014 zaslala společnost FLEET Control s.r.o. správnímu orgánu I. stupně vyjádření, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídila P. D., které bylo vozidlo žalobcem zapůjčeno. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 196248, správní orgán I. stupně zjistil, že žalobcem nově označená řidička je jednatelkou společnosti P. a c. s. r. o. O této společnosti správní orgán I. stupně zjistil, že poskytuje roční právní servis, který má chránit před pokutami a ztrátou bodů za dopravní přestupky.

Dne 10. 11. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání v úvodu odůvodnění tohoto rozhodnutí vymezeného správního deliktu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nebylo ve stanovené lhůtě doplněno.

Dne 18. 12. 2014 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Krajský soud se zabýval jedinou námitkou žalobce týkající se nesplnění podmínky pro projednání správního deliktu ve smyslu citovaného ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, a dospěl k závěru, že není důvodná, neboť ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že podmínky pro projednání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu byly splněny.

Správní orgán I. stupně postupoval podle § 87 zákona o přestupcích a vydal příkaz, kterým uznal žalobce vinným z předmětného přestupku, neboť z úředního záznamu a oznámení o podezření ze spáchání přestupku zjistil, že přestupku neoprávněného stání se dopustil žalobce, jakožto řidič předmětného vozidla, neboť to byl žalobce, kdo požádal Městskou policii o odstranění TPZOV a na dotaz členky hlídky policie, která se dostavila, aby TPZOV z vozidla odstranila, zda byl tím, kdo vozidlem přijel a zaparkoval jej, uvedl, že ano, avšak nesouhlasil s projednáním věci v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně postupoval zcela v souladu s ustanovením § 87 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť podle tohoto ustanovení může být příkaz o uložení pokuty vydán bez dalšího řízení, pokud nebyla věc vyřízena v blokovém řízení. Příkaz je tak v tomto případě prvním úkonem v řízení, které je zahájeno doručením příkazu, ostatně taková situace je předvídána ustanovením § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, který je subsidiárním právním předpisem vůči zákonu o přestupcích (viz ustanovení § 51 zákona o přestupcích) a v odst. 1 větě za středníkem stanoví, že vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Je tedy mylný názor žalobce, pokud se domnívá, že řízení ve věci nebylo zahájeno.

Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor, správní orgán I. stupně tedy v souladu s ustanovením § 87 odst. 4 zákona o přestupcích pokračoval bez dalšího v řízení, v němž opakovaně předvolal jak zástupce žalobce tak žalobce samotného. Žalobce byl v tomto řízení zcela pasivní, k nařízeným jednáním se bez omluvy nedostavil, a proto správní orgán I. stupně rozhodl o zastavení řízení, neboť skutek,

o němž vedl řízení, nebyl žalobci, jakožto obviněnému, jednoznačně a bez důvodných pochybností prokázán.

Krajský soud má za to, že správní orgán I. stupně se snažil skutek, pro nějž bylo přestupkové řízení vedeno, žalobci prokázat, avšak pro povahu přestupku (kdy je jednoznačně zjištěn protiprávní stav, ale pachatel zpravidla není na místě v době jeho zjištění) a při pasivitě žalobce se mu to na základě provedeného dokazování nepodařilo, a proto byl jeho postup v souladu se zákonem, pokud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích řízení zastavil.

Tímto postupem správní orgán I. stupně naplnil podmínku pro projednání správního deliktu s provozovatelem vozidla stanovenou v ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, kterou je zastavení řízení o přestupku, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Pokud se týká podmínky učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, k tomu krajský soud uvádí, že za dostatečné kroky považuje výslech členů hlídky Městské policie a opakovaný pokus o předvolání žalobce k ústnímu jednání. Jak ostatně vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, jejímž *evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21), vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46).

Vzhledem k tomu, že řízení o přestupku bylo zastaveno, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno, a s ohledem na to, že správní orgán v souladu s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu rovněž učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, krajský soud uzavírá, že v projednávané věci byly splněny zákonné podmínky stanovené ustanovením § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, pro projednání předmětného správního deliktu jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Jelikož ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je konstruováno alternativně, tedy pro projednání správního deliktu dle odst. 1 musí být splněny buď podmínky dle písmene a) anebo b), je nerozhodná námitka žalobce pokud uvádí, že podmínky podle ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) nebyly splněny.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že pokud žalobce v průběhu řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu označil nejprve jako řidiče vozidla osobu, která zemřela, tedy není možné s ní daný přestupek řešit, a poté osobu, jež byla osobou opakovaně označovanou za osobu podezřelou z přestupků a která je jednatelkou společnosti poskytující právní servis v oblasti ochrany před pokutami a ztrátou bodů za dopravní přestupky, je zcela legitimní postup žalovaného, jenž již nečinil žádné kroky, aby prověřil, zda se právě tyto osoby mohly přestupku dopustit, neboť jejich označení (nadto alternativní) se v předmětných věcných a časových souvislostech nejevilo jako věrohodné. Takový postup byl shledán zákonným i Nejvyšším správním soudem, který ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-50, ve vztahu k osobě P. K. (v

nyní projednávané věci byla tato osoba zmocněncem žalobce v přestupkovém řízení), u něž poukázal na spojení se subjekty nabízejícími „pojištění proti pokutám“, uvedl, že *označila-li stěžovatelka za řidiče jejího vozidla v době spáchání přestupku takovouto osobu, bylo by v rozporu s účelem úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po magistrátu učinění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku.*

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 27. dubna 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu